

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 73/2023-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, zastúpeného advokátkou JUDr. Martou Rybárovou, Jilemnického 2, Trenčín, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaniach vedených pod sp. zn. 32 Ek 1693/2021 a sp. zn. 15 Ek 154/2022 a jeho uzneseniam č. k. 32 Ek 1693/2021 z 12. apríla 2022 a 27. septembra 2022 a č. k. 15 Ek 154/2022 z 26. augusta 2022 a 29. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa dvomi ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 2. decembra 2022, vedenými pod sp. zn. Rvp 2714/2022 a Rvp 2715/2022 domáha vyslovenia porušenia čl. 7 ods. 5, čl. 13 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 4 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v označených konaniach a jeho rozhodnutiami. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil, aby okresnému súdu uložil povinnosť odložiť vykonateľnosť rozsudkov Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 86/2019 a sp. zn. 11 C 18/2020 do meritórneho rozhodnutia dovolacieho súdu a priznal mu náhradu trov konania a primerané finančné zadosťučinenie.

2. Uznesením č. k. PLs. ÚS 69/2022-5 z 13. decembra 2022 boli obe ústavné sťažnosti spojené na spoločné konanie vedené pod sp. zn. Rvp 2714/2022, pretože je nimi namietané porušenie identických článkov a práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutými rozhodnutiami vyššieho

súdneho úradníka o zamietnutí návrhov sťažovateľa (v procesnom postavení povinného) na zastavenie exekúcie a napadnutými rozhodnutiami sudcu okresného súdu, ktorými boli zamietnuté sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniam vyššieho súdneho úradníka. Sťažnostná argumentácia sťažovateľa zastúpeného tou istou právnou zástupkyňou je v oboch prípadoch takmer identická.

3. Z ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 2714/2022 a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je na okresnom súde pod sp. zn. 15 Ek 154/2022 vedené exekučné konanie o vymoženie sumy 2 324,94 eur. Exekučným titulom je uznesenie Okresného súdu Senica č. k. 3 C 181/2016-274 z 9. decembra 2021. Návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie podaný v marci 2022 okresný súd napadnutým rozhodnutím vyššej súdnej úradníčky z 26. augusta 2022 zamietol. Následnú sťažnosť sudca okresného súdu napadnutým rozhodnutím z 29. septembra 2022 zamietol ako nedôvodnú. K námietkam sťažovateľa sudca uviedol, že podanie dovolania proti exekučnému titulu v základnom konaní nemožno považovať za zákonný dôvod zastavenia exekúcie. Nemožno to považovať ani za skutočnosť brániacu vymáhateľnosti exekučného titulu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku a judikatúry, keďže nemožno vopred určiť výsledok konania pred dovolacím súdom. Až v prípade zrušenia, resp. zmeny exekučného titulu v dôsledku vyhovenia dovolaniu by nastala skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie, avšak podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku. Sudca s odkazom na konštantnú judikatúru uzavrel, že podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Ako nesprávnu vyhodnotil sudca obranu sťažovateľa o povinnosti exekučného súdu zaoberať sa neprimeranou výškou nájomného priznanou exekučným titulom vzhľadom na princíp spravodlivého procesu a ochrany základných práv. Exekučný súd je viazaný obsahom exekučného titulu, nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k exekučným titulom zo základného konania, rozširovala by sa tak pôsobnosť opravných konaní. Rozhodnutie orgánu verejnej moci nie je právnym úkonom, ale výsledkom zákonom zverenej rozhodovacej činnosti, preto ho nemožno označiť za neplatný právny úkon. Relevancia tvrdenia o neprimeranej výške nároku či preukazovania skutočnej výšky znaleckým posudkom skončila vydaním rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Exekučný súd nie je oprávnený vec revidovať ani zaoberať sa dovolaním sťažovateľa. Sudca zvýraznil cieľ exekučného konania v podobe núteného výkonu priznaného práva. K argumentom o princípoch spravodlivého procesu a o ochrane základných práv sudca uviedol, že účastníci majú rovné postavenie a oprávnení disponujú vykonateľným rozhodnutím, ktorého vykonateľnosť nebola odložená (sťažovateľ to netvrdil ani nepreukazoval), a majú právo žiadať, aby sa neodďaľovalo uspokojenie ich nároku.

4. Z pripojenej ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 2715/2022 a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je na okresnom súde pod sp. zn. 32 Ek 1693/2021 vedené exekučné konanie o vymoženie sumy 12 500 eur s príslušenstvom. Ako oprávnení vystupujú tí istí účastníci ako v konaní so sp. zn. 15 Ek 154/2022. Exekučným titulom je rozsudok Okresného súdu Senica č. k. 11 C 48/2018-150 z 18. decembra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11 Co 18/2020-209 z 23. februára 2021. Návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie podaný v marci 2022 okresný súd napadnutým rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka z 12. apríla 2022 zamietol. Následnú sťažnosť sudkyňa okresného súdu napadnutým rozhodnutím z 27. septembra 2022 ako nedôvodnú zamietla. Vyšší súdny úradník podľa sudkyne správne posúdil, že návrh na zastavenie exekúcie bol podaný 21. marca 2022 po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia

o začatí exekúcie 28. júna 2021, čo sťažovateľ ani nerozporoval. Sudkyňa upriamila pozornosť na ustanovenia o koncentrácii konania podľa Exekučného poriadku, v ktorých dôsledku tvrdenia o podaní dovolania, o neprimeranosti a nespravodlivosti výšky nájomného bol sťažovateľ povinný tvrdiť v návrhu na zastavenie exekúcie podanom v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Prisvedčila potom záveru vyššieho súdneho úradníka, že tvrdenia sťažovateľa v návrhu na zastavenie exekúcie podanom po 9 mesiacoch od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nemôžu mať za následok zastavenie exekúcie. Podanie dovolania nemožno považovať za zákonný dôvod zastavenia exekúcie. Nemožno to považovať ani za skutočnosť brániacu vymáhateľnosti exekučného titulu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku a judikatúry, keďže nemožno vopred určiť výsledok konania pred dovolacím súdom. Až v prípade zrušenia, resp. zmeny exekučného titulu v dôsledku vyhovenia dovolaniu by nastala skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie, avšak podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku. Sudkyňa s odkazom na konštantnú judikatúru uzavrela, že podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu. Ako nesprávnu vyhodnotila sudkyňa obranu sťažovateľa o povinnosti exekučného súdu zaoberať sa neprimeranou výškou nájomného priznanou exekučným titulom vzhľadom na princíp spravodlivého procesu a ochrany základných práv. Exekučný súd je viazaný obsahom exekučného titulu, nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k exekučným titulom zo základného konania, rozširovala by sa tak pôsobnosť opravných konaní. Rozhodnutie orgánu verejnej moci nie je právnym úkonom, ale výsledkom zákonom zverenej rozhodovacej činnosti, preto ho nemožno označiť za neplatný právny úkon. Relevancia tvrdenia o neprimeranej výške nároku či preukazovania skutočnej výšky znaleckým posudkom skončila vydaním rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Exekučný súd nie je oprávnený vec revidovať ani zaoberať sa dovolaním sťažovateľa. Sudkyňa zvýraznila cieľ exekučného konania v podobe núteného výkonu priznaného práva. K argumentom o princípoch spravodlivého procesu a ochrane základných práv sudkyňa uviedla, že účastníci majú rovné postavenie a oprávnení disponujú vykonateľným rozhodnutím, ktorého vykonateľnosť nebola odložená (sťažovateľ to netvrdil ani nepreukazoval), a majú právo žiadať, aby sa neodďaľovalo uspokojenie ich nároku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Okresný súd sa v napadnutých rozhodnutiach č. k. 15 Ek 154/2022 z 29. septembra 2022 a č. k. 32 Ek 1693/2021 z 27. septembra 2022 ani jednou vetou nezaoberal a nevysporiadal s jeho argumentáciou, ktorej základ tvorilo dovolávanie sa jeho základných práv. Vôbec nevzal do úvahy zásadné predpisy, ako sú ústava, najmä jej čl. 13 ods. 4, listina, najmä jej čl. 4 ods. 4 a dohovor v znení protokolu č. 11. Okresný súd sa v tomto vzdal svojej zákonnej právomoci a vôbec neskúmal rozhodnutia súdu prvej ani druhej inštancie z pohľadu základných ľudských práv a slobôd. Mal sa zaoberať nielen procesnou stránkou stanovenou Exekučným poriadkom, ale vzhľadom na princíp spravodlivosti súdneho procesu a neúmerne vysokú výšku nájomného mal skúmať, či predložené listiny sú v prvom rade spravodlivé, a to v akomkoľvek štádiu konania. S výškou nájomného sa osobitne nevysporiadal súd druhej inštancie. Suma nájmu 10-násobne vyššia ako obvyklé nájomné je v priamom rozpore s čl. 4 ods. 4 listiny v znení protokolu č. 11, s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj s § 39 Občianskeho zákonníka. Vecným dôkazom tvrdení sťažovateľa je aktuálny znalecký posudok predložený na konanie prvostupňovému súdu. Exekúcia podľa Exekučného poriadku

nemôže byť konečným riešením, pokiaľ sa prieči medzinárodným normám, princípu a inštitútu spravodlivosti.

6. Sťažovateľ podáva ústavnú sťažnosť aj z dôvodu, aby mu neuplynula lehota na jej podanie, ak by Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že proti rozhodnutiu exekučného súdu nie je prípustné dovolanie. Ďalším dôvodom ústavnej sťažnosti je, že dosiaľ nebolo rozhodnuté o dovolaní predloženom dovolaciemu súdu v januári 2022 Okresným súdom Senica, ktoré je vedené pod sp. zn. 7 Cdo 126/2022, ako aj o dovolaní predloženom dovolaciemu súdu v júni 2022, vedenom pod sp. zn. 9 Cdo 135/2022.

7. Sťažovateľ upozorňuje na nesúlad procesného postupu, pretože okresný súd rozhoduje (ako špecializovaný exekučný súd od 1. apríla 2017) nielen ako orgán prvého stupňa, ale aj ako odvolací orgán. Tým je porušený princíp dvojinštančnosti civilného konania podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, a sťažovateľovo základné právo na spravodlivý proces. Okresný súd je legislatívnou chybou vyňatý z pôsobenia § 436 a § 437 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), nie je proti jeho uzneseniu prípustné odvolanie (§ 355 ods. 2 CSP) ani dovolanie (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). Práve nesúlalom ustanovení Civilného sporového poriadku okresný súd vyvolal dve konania na dvoch súdoch. To malo za následok, že boli vydané dve právoplatné rozhodnutia, čo zakladá prekážku litispendencie. Krajský súd v Trnave rozhodol rozsudkom č. k. 11 C 18/2020-209 z 23. februára 2021 v dvojinštančnom konaní a okresný súd rozhodol súbežne v rozpore s § 437 CSP v jednoinštančnom konaní, čo je porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Sťažovateľ v ústavných sťažnostiach tvrdí, že okresný súd rozhodol bez zohľadnenia jeho argumentov, ktorými poukazoval na ďalšie právne predpisy a na spravodlivosť, vzhľadom na ktoré mal exekučný súd preskúmať primeranosť výšky nájmu pri rozhodovaní o návrhoch na zastavenie exekúcie, resp. v sťažnostnom konaní.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K porušeniu označených práv rozhodnutiami vyššieho súdneho úradníka:

10. Proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu (uzneseniam o zamietnutí návrhov na zastavenie exekúcie č. k. 32 Ek 1693/2021 z 12. apríla 2022 a č. k. 15 Ek 154/2022 z 26. augusta 2022) vydaným vyšším súdnym úradníkom mal sťažovateľ opravný prostriedok – sťažnosť, ktorú využil a o ktorej rozhodoval sudca, resp. sudkyňa okresného súdu, a preto ústavné sťažnosti museli byť v týchto častiach odmietnuté pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu označených práv rozhodnutiami sudcu:

11. Nútený výkon vykonateľného rozhodnutia súdu sa musí považovať za integrálnu súčasť „súdnej ochrany“ v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, inak záruky, ktorými toto ustanovenie v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy vyjadrujú záujem na ochrane „práva na spravodlivý proces“, by stratili svoj dôvod na existenciu v ústave. Právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy preto nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnuté vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (I. ÚS 18/2000).

12. Ešte pred tým, ako sa ústavný súd bude zaoberať podstatnou argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v ústavných sťažnostiach, považuje za potrebné zdôrazniť, že ho nemožno považovať za ďalšiu „*super revíziu*“ inštanciu v systéme justície. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí ústavný súd mimo sústavy všeobecných súdov, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

13. Podľa obsahu ústavných sťažností sťažovateľ v prevažnej časti túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a ústavnú sťažnosť uplatnil v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Ústavné sťažnosti úplne kopírujú dôvody, ktoré už sťažovateľ uplatnil v návrhu na zastavenie exekúcie, resp. v sťažnosti proti uzneseniam okresného súdu vydaným vyššími súdnymi úradníkmi. Účel ústavnej sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

14. Pri prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal tiež z poznania, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

15. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí sudcu a sudkyne okresného súdu, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti s rozhodnutiami vyšších súdnych úradníkov (IV. ÚS 350/09), ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Sťažovateľ v podstate od exekučného súdu žiadal, aby prehodnotil správnosť záverov súdnych rozhodnutí, ktoré sú vykonateľným exekučným titulom. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutých rozhodnutí zaoberal podstatnými argumentmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnostnom konaní, pričom presvedčivo, logicky a konzistentne odôvodnil svoje právne závery. Zrozumiteľne vysvetlil právomoc exekučného súdu pri rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie. Reagoval aj na konkrétne námietky o spravodlivosti konania a porušení základných práv, ktoré však vychádzali z odlišnej predstavy sťažovateľa o rozsahu právomoci exekučného súdu. Jasne opísal aj možný dopad uplatnenia mimoriadnych opravných prostriedkov proti exekučnému

titulu na priebeh exekučného konania. Tieto nosné závery okresného súdu nie sú spochybnené argumentmi prezentovanými v ústavnej sťažnosti.

16. Vo výsledku ústavný súd nezistil, že by súdna ochrana poskytnutá okresným súdom sťažovateľovi vykazovala nedostatky dosahujúce intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Okresný súd v napadnutých rozhodnutiach zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody, pre ktoré sťažnostiam podaným sťažovateľom proti uzneseniam vyššieho súdneho úradníka nevyhoveli a tieto zamietol. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

17. Článok 46 ods. 2 ústavy predstavuje *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľom označený čl. 46 ods. 2 ústavy upravuje základné právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napadol súdne rozhodnutia (civilného) exekučného súdu, a preto v jeho prípade neprichádza do úvahy možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. V tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená. Pri námietke o porušení práv podľa čl. 7 ods. 5, čl. 13 ods. 3 a 4 ústavy, resp. čl. 4 ods. 4 listiny ústavný súd uvádza, že tieto ustanovenia neobsahujú konkrétne práva, ktorých porušenia sa môže jednotlivec domáhať v konaní podľa čl. 127 ústavy, preto v tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

18. V súvislosti s namietaným porušením princípu dvojinštančnosti súdneho konania ústavný súd uvádza, že samotné právo na dvojinštančné konanie je výkladovo vnímané ako súčasť práva na spravodlivý proces v širšom zmysle slova. Podstatou dvojinštančnosti je, že dôležité a najmä právne otázky po rozhodnutí na súde prvého stupňa môžu byť následne predmetom posúdenia prostredníctvom opravného prostriedku na inštančne vyššom súde. Vychádzajúc aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. *Le Compte, Van Leuven a De Meyere* proti Belgicku z 23. 6. 1981, *Adolf* proti Rakúsku z 26. 3. 1982, *Feldbrugge* proti Holandsku z 29. 5. 1986), dvojinštančnosť konania nie je možné považovať za všeobecný princíp civilného súdneho konania (sporového či mimosporového). Civilné sporové konanie nemusí byť nevyhnutne dvojinštančné; požiadavkám spravodlivého procesu vyhovuje aj konanie vykonané pred súdom iba v jedinej inštancii (napr. § 386 CSP). Z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných, u ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za týchto okolností je súčasná právna úprava vylučujúca prieskum niektorých rozhodnutí v inštančnom postupe (v tomto prípade rozhodnutie sudkyne o výške náhrady trov konania) primeraná (m. m. III. ÚS 152/2017).

19. Z ústavnoprávneho hľadiska niet v tomto prípade žiadneho dôvodu na spochybnovanie alebo prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi postupom okresného súdu, ktorý vyústil do napadnutých rozhodnutí, a obsahom označených práv neexistuje taká súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavných sťažností na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich

porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľa v týchto častiach odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavných sťažností ako celkov sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petitoch nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu